

Een gestolen lichaam
Een schokkende misdaad

EEN DOOD VOL LEUGENS

THRILLER

SARAH BAILEY

INKIJKEXEMPLAAR



Een dood vol leugens

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

SARAH BAILEY

EEN
DOOD
VOL
LEUGENS

Thriller

Vertaald uit het Engels door Ireen Niessen



INKIJKEXEMPLAAR

Voor Nick, de belangrijkste reden
waarom het schrijven van dit boek zo lang heeft geduurd.

Proloog

Zondag 18 september, 19.37 uur

Bob Dalglish trommelt met zijn vuisten op het stuur van zijn Nissan Patrol en tikt met zijn wijsvinger op het dashboard om het drumpatroon af te maken. ‘And méééé,’ zingt hij mee met de Counting Crows, waarna hij er met een overdreven hoog stemmetje ‘Lúcky me!’ aan toevoegt. Er zit tweehonderdvier dollar in zijn portemonnee, een bedrag dat er vanmorgen nog niet in zat, en hij was niet eens van plan geweest om vanmiddag naar de pub te gaan. Goed dat hij zich had bedacht.

Bob laat een boer vol bierlucht. Hij slaat de hoek om en stuurt de auto de rechte weg op. Verderop ziet hij de boerderij van de Staffords liggen. De melkachtig ogende hemel is bezaaid met sterren en er is een bijna volle maan zichtbaar. Aan beide zijden van de weg hebben zich groepjes koeien achter de afrastering verzameld. Hun lange koppen zien er in het maanlicht spookachtig uit.

Queen komt op de radio en Bob draait het volume hoger. Zijn valse gezang wordt onderbroken door berichtjes die binnenkomen op zijn telefoon. Hij houdt het stuur recht en tuurt naar het scherm. Het is niet Janet, zoals hij verwachtte, maar een van zijn maten, McCorkle, met iets over een knokpartij in de pub. Hij heeft een videobericht meegestuurd. Bob gooit de telefoon naast zich neer. Hij kan geen twee dingen tegelijk en wil het lot niet tarten na zijn winst van vandaag.

Er verschijnen lampen in zijn achteruitkijkspiegel. Er komt een stationwagon aanjakkeren, die hem met een rotgang inhaalt. Hij werpt een blik opzij en ziet een vrouw met dik donker haar en een bleek gezicht achter het stuur zitten.

‘Rustig aan, dame!’ Bob kijkt hoe de auto verder zoekt.

Even later doemen er opnieuw koplampen in zijn spiegeltje op, ditmaal van een of andere fourwheeldrive. Die zwenkt wild naar de andere baan, raast voorbij en keert met ronkende motor weer terug naar de juiste kant van de weg.

‘Klootzak’, moppert Bob geërgerd.

De stationwagon rijdt al zo’n vijftig meter verderop; die gaat minstens honderddertig kilometer per uur. Bob ziet de andere auto er al net zo hard achteraan scheuren.

De twee sets achterlichten komen dichterbij elkaar – te dicht.

‘Wat de f...’

De fourwheeldrive blokkeert zijn zicht op de voorste auto, stuurt dan met een ruk naar opzij en geeft extra gas. Een paar zenuwslopende ogenblikken rijden de twee voertuigen voor hem naast elkaar. Bob hoort de muziek niet meer, maar kijkt onthutst toe hoe de auto’s elkaar kort raken voordat ze op dramatische wijze weer uiteenwijken.

Bob heeft het gevoel dat hij in een actiefilm terecht is gekomen – hij lijkt Bruce Willis wel – en brengt zijn pick-uptruck met een harde trap op de rem tot stilstand. ‘Yippee-ki-yay’, mompelt hij terwijl hij zijn portier openzwaait.

De stationwagon vliegt de lucht in. Hij draait en zwenkt, waarbij de koplampen chaotische stroken over het donkere landschap trekken en hun licht werpen op flarden van doorgezakt prikkeldraad en grote eucalyptussen.

Bob voelt de drang om alles gaande te houden: zichzelf, de andere auto. Janet zegt altijd dat opstijgen en landen de gevaarlijkste onderdelen zijn van alle reisbewegingen.

Hij probeert de steek in zijn zij te negeren en gooit zijn handen omhoog alsof hij het onvermijdelijke onheil daarmee zou kunnen voorkomen. *Niet landen, niet landen, niet landen...*

Als de auto in duikvlucht tegen een boom smakt, lijkt de impact van de botsing over de velden uit te golven. Bobs knieën knikken, zijn ingewanden kolken en er komt een raar geluidje uit zijn mond. Hij

begint om hulp te schreeuwen, maar hij is alleen. De fourwheeldrive is verdwenen.

Er zwenken rode en blauwe zwaailichten over het donkere land en de sirene van de ambulance weerklinkt door de duisternis. Fred beweegt met zijn hoofd op de maat van de muziek – een of ander elektronisch klotenummer dat Ash heeft opgezet. Vanuit zijn ooghoeken vangt hij een glimp van iets zilverkleurigs op. Hij veegt de glitter uit een plooi in zijn mouw; het elfenfeestje van zijn dochter van vanochtend heeft slechts drie uur geduurd, maar het had eerder tien uur geleden. Zijn rug doet zeer en hij heeft het gevoel dat zijn buik nog vol zit met frisdrank, taart en snoepgoed.

Als hij het gaspedaal verder indrukt, werpt Ash hem een blik toe. Fred doet alsof hij het niet opmerkt en begint nog sneller te rijden. Alles goed en wel, maar Ash wordt thuis niet om de vijf seconden besprongen en heeft niet steeds een hoop gekrijs aan zijn hoofd. Ash drinkt bier, kijkt tv en doet waar hij zin in heeft. Fred geniet nu meer dan ooit van het rijden in het busje: het geeft hem een gevoel van vrijheid en dat plezier laat hij zich verdorie niet ontnemen.

‘We zijn er bijna’, zegt Ash, terwijl ze voorbij de afslag naar de boerderij van Montgomery razen. Hij verschuift in zijn stoel en laat zijn kauwgom klappen. ‘Volgens het bericht is het vlak voor de kruising bij de Staffords.’

Het valt Fred op dat Ash vanavond gespannen overkomt. Hij kent hem misschien niet zo goed als je zou verwachten gezien de hoeveelheid tijd die ze samen doorbrengen, maar Ash is de laatste tijd beslist nerveuzer dan anders. Fred heeft zelf echter te veel aan zijn hoofd om hem ernaar te vragen.

Achter hen is de weg leeg. ‘De arm der wet is nog nergens te bekennen’, merkt hij op. Hij is altijd kinderlijk met zichzelf ingenomen als ze sneller dan de politie ter plaatse zijn.

‘Ze worden vast opgehouden in de pub’, zegt Ash op vlakke toon.

‘Wat is daar dan gebeurd?’

‘Een of andere kerel is uit zijn dak gegaan en heeft iemand een klap verkocht. Er brak een vechtpartij uit. Volgens een maat van me is Henno op de bar gesprongen en heeft hij op de gong geslagen om er een eind aan te maken.’

Fred maakt een snuivend geluid. ‘Het verbaast me dat Henno daar nog nuchter genoeg voor was.’ God, wat mist hij die avonden in de pub waarop Henno hem en zijn maten glazen bier voor de helft van de prijs schonk tot ze laveloos waren. Zelfs de heftige katers mist hij. ‘Moest er een ambulance naartoe?’

‘Charlie en Rowena zijn opgeroepen, maar het was geloof ik geen bloedbad of zo.’

‘Klinkt beter dan ons akkefietje’, zegt Fred.

‘Zeg dat wel’, reageert Ash. ‘Ik was al klaar om naar huis te gaan. Ik ben bekaf.’

Fred werpt een blik opzij. Hij ziet er inderdaad moe uit. Hij heeft paarse kringen onder zijn ogen en blijft maar slokjes nemen uit dat stomme Mickey Mouse-flesje van hem.

‘Ik ook’, zegt Fred. ‘Laten we dit maar zo snel mogelijk afhandelen.’

Verderop staat een witte pick-uptruck aan de kant van de weg geparkeerd, de felle koplampen op de velden gericht en het portier aan de bestuurderskant wijd open. Er loopt een dikke man in spijkerbroek en een flanelen overhemd te zwaaien alsof hij op een landingsbaan een vliegtuig staat op te vangen. Ash denkt hem te herkennen als iemand van hier – hij zou een oude kameraad van zijn oom kunnen zijn.

‘Showtime.’ Fred stopt en zet de motor uit.

‘Goddank! Jullie zijn er’, puft de man.

‘Hé, kerel’, zegt Ash kordaat. ‘Je hebt een verkeersongeluk gemeld?’

De man knikt afwezig voordat zijn ouderwetse manieren het winnen van zijn paniek. Hij schudt eerst Ash’ hand en dan die van Fred. ‘Sorry. Sorry. Mijn naam is Bob. Bob Dalgliesh. Ik ben nogal

geschrokken. Ze is daar.’ Hij wijst naar een plek achter de voertuigen.

Ash ziet enkele meters van de weg een zwakke glinstering van metaal.

‘Ze is tegen die boom geknald. Ik zag het gebeuren. Ik reed achter haar, maar ik kon niets doen. Het ziet er niet goed uit, helemaal niet goed. Ik wilde haar niet verplaatsen want ik was bang dat ik het erger zou maken.’

‘Bedankt, Bob’, zei Fred kalm. ‘Wij nemen het nu van je over, maar de politie zal je wel willen spreken, dus wacht maar zolang in je pick-up, oké?’

‘Tuurlijk, zeker.’ Bob veegt langs zijn grote neusgaten. ‘Ik heb zelf dochters. Zoiets zet je wel aan het denken, hè?’

‘Heb je een jas bij je, Bob?’ vraagt Fred.

De man knikt.

‘Dan is het verstandig om die aan te trekken. We zijn zo bij je terug.’

Fred pakt de brancard terwijl Ash de spoedtas over zijn schouder hangt. Een groep koeien kijkt vanachter prikkeldraad toe hoe de twee mannen zich een weg banen door het hoge gras en het struikgewas in de berm voordat ze een oude Subaru bereiken die compleet in de kreukels ligt. Geen muziek, geen tikkende motor, geen gehuil of gekreun... geen enkel teken van leven.

Ash vertraagt zijn pas niet, maar zijn hart bonkt, zoals altijd vlak voordat hij een plaats des onheils bereikt. Ondanks zijn uitgebreide training is er telkens weer een fractie van een seconde van ongeloof dat hij zich moet bezighouden met het vreselijke wat het universum heeft opgediend, een kort moment waarin hij verwacht dat een volwassene hem weg zal duwen om te hulp te schieten. Hij is nog maar drie jaar ambulancebroeder, maar in die tijd heeft hij al veel gezien: hartaanvallen, beroertes, ongelukken, zelfmoordpogingen, twee moorden. Hoewel ongelukken op boerderijen bovenaan staan qua gruwelijkheid, zijn het de onzichtbare verwondingen die hij het meest stressvol vindt – de schade die hij niet met het blote oog kan waarnemen. De dingen die hij over het hoofd zou kunnen zien, vooral wanneer zijn gedachten alle kanten op vliegen.

Terwijl ze de auto naderen wordt Ash' zicht wazig. Hij dwingt zichzelf te focussen. *Verman je. Concentreer je.*

De motorkap heeft zich in de stam van een oude eucalyptus geboord en de rechterkoplamp schijnt nog zwakjes tegen het hout. Er ligt een vrouw voorovergebogen over het stuur. Ze is slank, vermoedelijk rond de veertig, een brunette met een ivorkleurige huid, casual gekleed. Er hangt geen dranklucht, maar tegenwoordig kan het net zo goed om drugs gaan. Er gaapt een open wond vlak boven haar rechterwenkbrauw. Hij is er vrij zeker van dat ze niet ademt.

Hij zet een stap dichterbij. Geen beweging. Hij draait zich om en schudt zijn hoofd naar Fred, die zijn schouders ophaalt en duidelijk ook tegen hun taak opziet.

Ash weet al wat hun de komende uren te wachten staat. Agenten zullen hen hiervandaan loodsen. Ze zullen een verklaring moeten afleggen en de politie zal vragen of ze de mogelijke plaats delict hebben vervuild. Fred zal steen en been klagen tot ze er weer bij worden gehaald om de vrouw uit de auto te halen en haar naar het mortuarium te brengen. Het is altijd een vervelende toestand, maar vanavond al helemaal. Ash had moeten weigeren te gaan.

Nadat hij zichzelf in gedachten nog eens heeft terechtgewezen, schraapt hij zijn keel en steekt zijn hand uit naar de nek van de vrouw. Hij ziet haar getuite lippen, het gestolde bloed op haar sleutelbeen. Hij voelt iets, deinst een stukje achteruit en ziet haar ogen knipperen. Ze kreunt zachtjes.

Zijn adem stokt en zijn hart gaat plotseling als een razende tekeer. Hij ziet haar voor zich als peuter. Als meisje in schooluniform. Als opgemaakte tiener, lachend met haar vriendinnen. Nu is ze volwassen en ligt ze langs de kant van de weg te sterven.

Hoe ben je hier terechtgekomen? Ash' hoofd tolt.

'Kom, kerel. Aan de slag.' Fred loopt hem voorbij met de brancard. 'Laten we haar meenemen naar het ziekenhuis om te kijken of daar nog een wonder te verrichten valt.'

Hoofdstuk 1

Zondag 18 september, 21.47 uur

Ik heb een doof gevoel in mijn linkerbeen en mijn gezicht vertrekt nu het begint te prikken en te tintelen. Scarlett ligt zwaar in de draagzak tegen mijn borst, haar adem voelt warm op mijn hals. Voorzichtig om haar niet wakker te maken strek ik mijn kuiten en wiebel met mijn tenen.

‘Je hoeft niet te blijven, hoor’, zegt mijn vader.

Ik glimlach. ‘Dat weet ik, maar ik wil het graag. Wij willen het graag.’

Hij lacht. ‘Ik geloof niet dat Scarlett er al een duidelijke mening over heeft, Gem.’

Ik kijk omlaag naar haar slapende gezichtje. ‘Hoe dan ook zou het fijn zijn als ze ’s náchts eens zo lekker sliep.’

‘Ha!’ Papa trekt zich met de metalen triangel boven het ziekenhuisbed omhoog. ‘Jij sliep zelf bijna helemaal niet als baby, of het nou dag of nacht was. Je moeder en ik waren ten einde raad. Het was verschrikkelijk.’

Ik aai over Scarletts hoofdje, haar donzige haar begint dikker te worden. ‘Het spijt me alsnog.’

Hij wuift mijn verontschuldiging weg. ‘Wisten wij veel dat we later nog veel meer met je te stellen zouden krijgen.’

‘Die medicatie veroorzaakt blijkbaar verwardheid.’

Papa grijnst en wil net antwoorden als er een verpleegkundige binnenkomt. Ze gaat gedecideerd aan het voeteneind van zijn bed staan. ‘Goeienavond! Ik ben Beth.’ Ze kijkt me stralend aan.

Ik begroet haar met een knikje en stel me voor.

Beth trekt het beddengoed recht en schuift het tafelblad op wieltjes weg. Nadat ze op vakkundige wijze de manchet van een bloeddrukmeter om zijn arm heeft gelegd, drukt ze op een knop van het apparaat naast het bed.

‘Hoe voel je je, Ned?’

‘Heel goed, dank je.’

Terwijl de manchet wordt opgeblazen, strekt ze haar hals om een blik op Scarletts gezicht te werpen. ‘Hoe oud is ze?’

‘Bijna negen maanden’, antwoord ik.

‘Wat een schatje.’ Het apparaat piept en Beth bekijkt de uitslag, knikt vervolgens en trekt het klittenband los. ‘Uitstekend, Ned. Je hebt de bloeddruk van een veel jongere man.’

‘En?’ vraagt papa.

‘Dat is het’, zegt Beth vrolijk. ‘Verder is alles in overeenstemming met je leeftijd, ook je gevoel voor humor.’ Ze schuift de tafel terug. ‘Goed blijven drinken en dan zie ik je morgen weer.’ Als ze door de gordijnen verdwijnt zie ik de bejaarde man in het bed tegenover dat van papa, die met zijn kraalogen naar de televisie kijkt terwijl hij yoghurt uit een plastic bakje eet.

‘Het lijkt best goed met je te gaan, pap’, zeg ik. En dat meen ik: hij is wat bleker dan anders, maar hij ziet er een stuk beter uit dan een paar dagen geleden.

‘Ik heb het toch gezegd, Gemma, je hoeft je geen zorgen te maken.’

‘Dat is niet helemaal waar, pap, dat weet je best.’

Ik moet nog steeds bijkomen van Rebecca’s telefoontje zondagochtend een week geleden, toen ik haar paniekerige woorden door een mist van vermoedigheid moest zien te ontcijferen. Uiteindelijk begreep ik dat papa in een ambulance onderweg was naar het Smithson Hospital omdat hij vermoedelijk een hartaanval had gehad.

‘Rebecca en ik hebben van schrik allebei óók bijna een hartstilstand gekregen door jouw hartaanval’, voeg ik er lichtjes spottend aan toe.

Ik doe luchtig om te verbergen hoe ongerust ik was. Mijn vaders

goede gezondheid is altijd een constante factor in mijn leven geweest, en in de uren na Rebecca's telefoontje vreesde ik het ergste. In gedachten had ik me een aantal scenario's voorgesteld, maar niet dit gesprekje met hem een week later.

'Nou, eind goed, al goed', houdt hij vol. 'Heus, Gemma, ik voel me prima.'

Ik pers mijn lippen op elkaar en knik vaagjes. 'Oké.'

'Genoeg over mij. Hoe gaat het met jou? En Mac?'

'Goed', zeg ik, opgelucht dat we van onderwerp veranderen. 'Hij is gevraagd om later dit jaar wat colleges te geven op de universiteit, en daar is hij volgens mij blij mee.'

Papa houdt zijn hoofd schuin. 'Moet hij daarvoor in Sydney zijn?'

Op de gang barsten wat vrouwen in lachen uit, gevolgd door enthousiast gepraat. We draaien ons hoofd in de richting van het geroezemoes en laten zijn vraag tussen ons in hangen. Hij is terughoudend, want hij wil zich niet met mijn leven bemoeien, maar ik ben er zeker van dat hij graag zou willen weten of we hebben besloten in Smithson te blijven.

'Nog niet alles is duidelijk.' Opgewekt voeg ik eraan toe: 'Hij werkt ook aan een cold case.'

Papa schraapt zijn keel. 'Een lokale zaak?'

'Nee... In Brisbane, zei hij geloof ik. Maar hij kan het van hieruit doen.' Terwijl ik het zeg, besef ik dat ik niet zeker weet of dat waar is. 'Hoe dan ook houdt het hem van de straat.'

'Mooi zo. En jij? Wanneer had je ook alweer die afspraak met Jonesy?'

'Morgen', antwoord ik.

'Ben je er nerveus voor?'

Ik snuif smalend. 'Natuurlijk niet. Ik ben alleen maar benieuwd waarover hij met me wil praten.'

Papa neemt een slokje water en glimlacht, maar zijn behoedzaamheid is voelbaar. 'Ik neem aan dat hij wil dat je weer komt werken.'

Ik weet niet of het gevoel in mijn buik duidt op ongerustheid of

opwinding. Mijn voormalige baas klonk vreemd toen hij me vroeg of ik bij hem op kantoor zou willen komen. Jonesy komt altijd wat knorrig over, maar deze keer had ik het idee dat er iets mis was. ‘Dat betwijfel ik. Hij weet dat ik nog steeds aan het nadenken ben over hoe nu verder, en Scarlett is nog geen jaar oud. Waarschijnlijk wil hij alleen maar klagen over nieuw beleid dat wordt ingevoerd, je weet dat hij een bloedhekel heeft aan bureaucratie.’

‘Misschien wil hij je advies over iets vragen. Hij vertrouwt op jouw oordeel, Gemma.’

‘Misschien.’ Maar ik ben bang dat Jonesy me inderdaad gaat vragen om vervroegd terug te komen, of op zijn minst graag wil weten wat mijn plannen zijn. Gesprekken die ik al maanden vermijd zullen toch eens gevoerd moeten worden. Ik realiseer me dat mijn gezicht betreft en dwing mezelf te glimlachen. ‘Ik zie ernaar uit hem te spreken.’

‘Ben was heel gezellig toen hij hier gisteren was’, zegt papa. ‘Het was fijn om hem te zien.’

Ik vertel papa niet dat Ben er enorm tegen opzag om hem in het ziekenhuis te bezoeken. Mijn ex, Bens vader Scott, is hier iets langer dan een jaar geleden aan kanker gestoven, dus dat zijn opa nu ziek is en naar dezelfde plek is gebracht, heeft hem erg van zijn stuk gebracht. ‘Hij maakte zich zorgen om je, en is opgelucht dat het goed met je lijkt te gaan.’

‘Je hebt de verpleegkundige gehoord! Ik ben zo fit als wat.’

Mijn vader is weliswaar optimistisch, maar hij wordt ook zichtbaar moe. En ik heb zelf een paar dagen lang amper meer dan drie uur slaap gehad. ‘Ik denk dat wij maar eens gaan, pap’, zeg ik zacht. ‘We hebben allemaal onze rust nodig.’

Papa gaapt en knikt.

Scarlett slaapt nog steeds, maar ik weet bijna zeker dat ze klaarwakker is wanneer ik haar in de auto heb gezet en vervolgens in haar bedje leg. Ik ben waarschijnlijk uren bezig om haar te sussen. Een week geleden ben ik in slaap gevallen op de vloer van haar slaapkamer, met een hand op haar buik door de spijlen van het ledikant. Ben heeft een

niet al te flatteuze foto van me genomen, met mijn verfrommelde gezicht tegen het schapenvel, voordat hij een deken over me heen legde.

Ik zet me schrap voor de geestdodende taak die voor me ligt, zoek de luiertas en check mijn telefoon: twee gemiste oproepen van een onbekend nummer plus een voicemail van mijn vriendin Candy, en een van Mac.

‘Ik bel je morgen, pap, en ik zal proberen na schooltijd met Ben langs te komen.’

‘Fijn, Gem.’ Hij zet zijn bril af en schuift omlaag onder de lakens.

Ik leg mijn armen steviger om de kromming van Scarletts warme lijfje en span mijn spieren om op te staan.

Maar voor ik de kans krijg, is er ineens een irritant geruis, alsof al het geluid uit de kamer wordt gezogen. Papa en ik maken oogcontact vlak voordat we in duisternis gehuld worden.